

## Hodina Psodava

### DAR-RIN

Slunce procházející mezi nedovřenými okenicemi ji zašimrá na spáncích. Runa se pomalu probírá a ze všeho nejdřív ji zarazí zvláštní ticho. Otevře oči a musí se usmát. Na rozdíl od komplexu jeskyní, kde strávila prvních deset let svého života a kde panovalo neustálé přítmí, je její nový pokoj v domě na předměstí Dar-rinu zalitý sluncem. Poprvé v životě má nějaký prostor zcela sama pro sebe. Zpočátku měla z přestěhování do hlavního města obavy, ale tenhle pokoj ji usmířil.

V jeskyni sdílela jeden prostor s Maorou, měly matrace vedle sebe oddělené skládací stěnou tak, aby jejich rodiče mohli dál svítit, když už šly děti spát. Často si dlouho do noci špítaly, sprádaly plány, jak se přidají k odboji, až budou starší, a co všechno vykonají. Jonef, který měl o rok víc než ony a který měl ještě staršího bratra Korina, co už v odboji působil, jim o tom ledacos vyprávěl.

Korin byl v jejich očích něco jako národní hrdina, přestože mu odbojáři zatím jen dovozovali nosit jim munici a obstarávat menší úkoly. Chodil ale všude s nimi a Runa snila o tom, že jednou bude jako on. Maora o něm snila také, ale z jiného důvodu. Chtěla se za něj jednou provdat. Věci jako vdavky považovala Runa za naprostou hloupost, i když by to kamarádce nikdy neřekla, aby ji neranila.

Jiný domov než jeskynní komplex neznala. Úplně první, na co si vzpomínala, byl den, kdy jejich úkryt v jeskyni zasypalo kamení. Byly jí tenkrát asi tři nebo čtyři roky. Hráli si zrovna s Jonefem a Maorou vzadu ve výklenku, kde měli za uvolněným kamenem schovaný svůj poklad – střepiny z granátů, prázdné kobaltové nábojnice a odznaky, které jim nosili rodiče –, když vtom to bouchlo.

Ozvala se ohlušující rána, zvedl se oblak prachu a něco jim odřízlo vnější světlo. Prostor se ponořil do ponurého šera. Ty, co se nacházeli poblíž východu, zachvátil dusivý kašel. Lidé začali rozsvěcet příruční svítilny, které posílily trvale rozsvícená neonová bezpečnostní svítidla na zdech.

Runa, Jonef a Maora nejdřív ztuhli leknutím, ale vzápětí se všichni rozběhli ke svým rodinám do různých koutů jeskynního komplexu. „Co se to stalo, mami?“ ptala se Runa a rozhlížela se kolem. „A kdy se vrátí táta? Dostane se k nám, vid' že ano?“ Matka ji pohladila po vlasech, které začínaly přecházet z kaštanové do rusé barvy, jež jí už měla zůstat, a pronesla: „To Argenti. Museli někoho z našich sledovat až sem, a pak zaminovali vchod a odbouchli to. Myslí si, že se odsud nedostaneme, naivkové.“

„A dostaneme?“ ptala se Runa s obavami a zároveň s nadějí v hlase. Svým rodičům naprosto důvěřovala, stejně jako ostatním odbojářům. „Jistěže ano. Máme několik nouzových východů. V případě situace, jako je tahle, se automaticky spouští protokol pro mimořádné situace. Ze všech náhradních východů už vyrážejí pohotovostní čety. Spojí se se zálohami, v nichž už čeká i tvůj táta, přepadnou Argenty zezadu a dostanou nás ven...“

Runa tomu tenkrát sotva rozuměla – všechna ta cize znějící slova jako protokol pro mimořádné situace či pohotovostní čety, ale matčina sebejistá slova utišila její obavy a dovolila jí těšit se, až její táta hrdinsky pozabíjí všechny zlé Argenty a vysvobodí je ze tmy.

### ARGENTGRAZ

Probudí ji cvaknutí zámku ve dveřích. Runa se prudce posadí na příliš měkké matraci a zaujme vyčkávací pozici. Nikdo by netušil, že před pár okamžiky ještě tvrdě spala. Instinktivně si sáhne do ponožky, jestli je její měděný náramek se sokolem v bezpečí. Stáhla si ho z ruky, jakmile ji argentští vojáci hodili kostatním zajatcům na korbu nákladního vznášedla, a schovala ho, aby jí ho nikdo nemohl sebrat.

Ve dveřích stojí ten argentický kluk, se kterým se seznámila, když si je rozebírali. (Při té vzpomínce se v ní vzepne vztek a bezmocně zatne pěsti, když si vybaví mrtvá těla svých rodičů i maličkého Galena v kaluži tmavohnědé krve.) Jelikož je na chodbě světlo a v místnosti šero, rozeznává zatím jen jeho siluetu. Chlapec patří do rodiny generála Hratona, který - jak vyrozuměla od lehkomyšlných žoldáků cestou do Argentu - jejich únos zosnoval jako pomstu vůdcům rynanského odboje.

Zašátrá nalevo od nich a stiskne vypínač. Místnost zalije světlo ze stropní žárovky. Není tam žádné okno, jen vysoko u stropu větrací mřížka, kterou prochází trocha vzduchu. Je tam až nedýchatelné vedro, jako všude v severních částech Argentu, jak má Runa později zjistit.

Runa na argentického chlapce mlčky hledí. Včera měl na sobě slavnostní uniformu, která se na něj zvláště nehodila. Dnes je oblečený do košile z měňavého modravého materiálu, která vypadá zároveň tenká i pevná, a do tmavomodrých kalhot z jakési šustivé a přitom drsné látky.

Zřejmě domácí oděv, pomyslí si Runa bezděčně, jako by všechny údaje o svém nepříteli ukládala pro nějakou databázi. Na holé hlavě má stejně jako včera stříbrnou čelenku se znakem svého rodu, který Runa zatím nedokáže rozluštit.

„Máš jít se mnou,“ prohlásí kluk panovačně.

Runa však zůstává sedět na svém nepohodlném lůžku, které leží u zdi v jinak holé místnosti. Matrace je z podobné látky jako chlapcova košile, alespoň na pohled, jen popelavě šedá. Když Runa předchozí večer s pláčem usínala, nahmatala na její straně natočené ke zdi malý otvor. Strčila do něj prst a uvědomila si, že matrace je naplněná tisíci droboučkových kuliček, které drobně šustily, když se na ní vrtěla.

„Slyšelas? Něco jsem ti řekl,“ pronese ten kluk a snaží se tvářit drsně. „Zvedni se a jdeme.“

„A kam?“ opáčí vzpurně. Sice chápe, že ji tady vězní, nehodlá se ale chovat jako nějaká ponížená otrokyně.

Vidí, že se chlapec sice snaží udržet nadřazený postoj a autoritu, ale zároveň mu její nepoddajnost imponuje. Jakmile si však uvědomí, že jí to neuniklo, štěkne po ní tónem, který odkoukal od otce: „Nekecej a padej. Na řeči rynanský špíny tu nikdo není zvědavej.“ Takže si přece jen nakonec nepomohl.

Při těch slovech se jí znovu zpění krev a málem po něm skočí, aby mu vydrápala oči. Ze všech sil se však ovládne. Potřebuje ho na své straně, pokud má dosáhnout svého cíle, ostatně i kvůli němu tuhle rodinu zvolila...

### KANÁLY

Přísahala by, že celou noc oka nezamhouřila. Celé tělo má rozlámané. Vlněná deka v noci kousala a neposkytovala dostatečnou izolaci od studené betonové země pod ní. Škubala sebou při sebemenším zvuku - zaskřípění trubek, praskání plechu, kapání vody či cupitání drobných nožiček. Podzemní bylo jistě plné plšounů i srstů, kteří si sice na ni zřejmě netroufnou zaútočit, když je vzhůru, ale ve spánku by jim mohla připadat dostatečně bezbranná, aby se o to aspoň pokusili. Otřese se při tom pomyšlení odporem.

Když se však podívá na svůj kapesní uniměřič, který se jí podařilo ukořistit krátce před svým útekem, zjistí, že už je sedm hodin ráno. Spala tedy dokonce několik hodin. Venku se brzy rozední, i když ona to neuvidí. Tady v Argentu se rozednívá mnohem dříve než v jejím domovském Rynanu. Tam by si na východ slunce musela počkat ještě několik hodin.

Při vzpomínce na Rynan jí projede prudký stesk, ale okamžitě si ty pocity zakáže. Jestli má uspět, nesmí se poddávat slabosti. Dosud dokázala v Argentu přežít jen díky svému odhodlání dodržet slib, který dala ostatním v den jejich únosu.

Rozhlíží se kolem sebe na své nové „obydlí“. Orun ví, jak dlouho bude muset v téhle smradlavé díře vydržet. Zadá, že má všechno. Celou řadu týdnů sem nosila postupně vše, co vyhodnotila jako nezbytné na několikaměsíční přežití. Má tady karimatku, kterou našla zahozenou u popelnic, hromádku konzerv, láhve s vodou, dvě hrubé deky, pár kusů náhradního oblečení, svítilnu a baterie, hromadu technických knížek a časopisů o řízení lodí, o jejich technickém vybavení, o zbraních, o všem, co by se jí mohlo na útěku hodit. A také zásobu baterek, svíček, sirek a otvůrků na konzervy.

Pořád si nemůže zvyknout na ten zápach. Páchne to tam vlhkostí, splašky a ještě něčím, co nedokáže identifikovat, ale nepřestává se jí z toho zvedat žaludek. Všude jsou pozůstatky sítí lapouchů - i když je včera večer strhala, do rána tu přibylo několik nových. Tu a tam se ve stínu mihne plšoun, který sem pronikl bůhvíjak - vždyť dveře přece zabarikádovala. Je to tu děsivé, ale Runa si uvědomuje, že je to ideální skrýš. O to ideálnější, že je to tak blízko. Nebudou předpokládat, že prchla hned za roh.

Kdesi vpovzdálí se ozve dutý náraz kovu o kov. Prudce sebou škubne a zadoufá, že to jen nějaký pouliční povoz přešel přes kovovou mřížku kanálu. Chvíli naslouchá až nepřírozenému tichu, do něhož se kanál pohrouží.

Natáhne se pro maličké přenosné rádio, které jí před časem věnoval Ahor, když mu pomohla složit velmi těžkou zkoušku z vojenských počítačových kódů. Do levého ucha si vloží sluchátko a projíždí stanice. Rádio hraje velmi rušeně, ale dá se poslouchat.

Ve všech zprávách běží oznámení o útěku *rynanské špíny*. Prý je *nebezpečná* (to je) a *ozbrojená* (kdyby tak). Vymysleli si, že při útěku zabila jednoho z jejich strážců (sice zabíjela, ale ne toho, koho tvrdili) a že okradla celou rodinu o šperky. Vypsali na ni obrovskou odměnu, která měla mít neomezenou časovou platnost. Ponuře se sama pro sebe usměje. Však počkejte, jak vám ta *rynanská špína* ukáže.

Nemá však zdaleka vyhráno. Fakt, že z centrálního počítače získala adresy, kde jsou drženi ostatní, je jedna věc. Jejich záchrana bude mnohem složitější. Přísahala však, že je odsud dostane – a svůj slib, který jim dala jen pár minut před tím, než je od sebe navždy odtrhli, hodlá dodržet.

### DOK

Úzkými okny vysoko u stropu dopadají do jejího bungalovu první ranní paprsky. Runa se vyhrabe ze zmuchlané měkké deky, postaví se, nakloní se nad maličké kovové umyvadlo a ošplíchně si obličej. Osuší ho ručníkem a sáhne po malém zeleném pouzdru se dvěma otvory uvnitř. Odšroubuje levé víčko, opatrně položí šedou čočku na pravý ukazováček a nasadí si ji do oka. Pak totéž zopakuje s druhou čočkou. Její oříškově hnědé oči rázem změní barvu na kovově šedou.

Pak si opatrně natáhne přes hlavu protetickou masku. Potí se jí pod ní kůže na obličej, je to velmi nepříjemné; maska zcela přilne na kůži a čočky ji pálí v očích, ví však, že to musí vydržet a naučit se to snášet, jako by to byla její vlastní kůže. Už jí vymizely i poslední stopy přízvuku a mluví argentsky, jako by se tu narodila.

Pohlédne do popraskaného zrcadla, přes které se táhne jedna velká puklina od pravého horního rohu a dělí její obraz vedví. Spatří tvář argentského chlapce. Dívá se na sebe a nepoznává se. Henin opatřil skutečně kvalitní zboží. Však za to také „kvalitní zboží“ doufal získat zpět.

Plukovník Henin, jeden z přísluhovačů Ahorova otce, si Runu vyhlédl ten den, co k nim přišel na večeři na počest svého povýšení za zásluhy v potlačení vzpoury Rynanů. Runa jako vždy musela posluhovat. Měla na sobě šaty z obyčejné hnědé látky (hnědá byla v Argentu barvou potupy, barvou špíny; nenašli byste ji na jediném kusu oděvu či zařízení domu. Runa se občas sama sebe ptala, zda Argenti Rynany pohrdají právě proto, že mají hnědou krev, anebo pohrdají hnědou barvou proto, že je barvou Rynanů) a rusé vlasy spletené do copu, po celé délce omotaného hnědým šátkem. Šátek jí však nezakrýval vršek hlavy, což bylo myšleno jako maximální potupa, aby všichni viděli její vlasy.

Runa postupně nosila na stůl vybrané pokrmy a snažila se tvářit co nejméně nápadně. Ahor seděl po pravé ruce svého otce, generála Hratona, a tvářil se, že ji skoro nezná, že spolu rozhodně netráví hodiny a hodiny rozprávěním o Ahorově školním učivu, které mu moc nejde, a s kterým mu Runa tajně pomáhá, a že v ní vidí jen *rynanskou špínu*. Runa však na sobě cítila Heninův pohled, který se jí vpaloval do kůže.

Poté, co po několikahodinové hostině sklidila poslední zašpiněný talíř a přinesla na stůl již několikátý korbek padesátiprocentní rubioly, ucítila, jak vzduch náhle ztěžkl. Vtom uslyšela Heninův opilecký hlas: „Kam tak naspěch, *paštičko*.“

Runa předstírala, že ho neslyší. On však vystřelil rukou a chytil ji za šátkem omotaný cop. Vykřikla, ale to už si ji přitáhl k sobě, až ucítila jeho zkažený dech a kyselý žaludeční šťávy, že se málem na místě pozvracela.

„Ukaž nám ty svý špinavý rynanský cancoury -“ začal jí strhávat šátek - „Jak že tomu říkáte -“ to už měla šátek dole, strhnul jí i gumičku a hrabal jí hrubými rukama do hustých kadeří, které se jí rozprostřely po zádech a jí se odporem dělalo mdlo, „*vlasy* -“ pronesl to, jako by mluvil o chciplém krabošovi v pokročilém stadiu rozkladu, a zabořil do nich nos.

Celé se to odehrálo mnohem rychleji, než Runa vnímala; cítila hroznou potupu a zároveň bezmoc a vztek, Henin si omotal její vlasy kolem ruky a tahal a tahal, až mu klečela u nohou, Ahorův otec se hlasitě chechtal, a vtom už to Ahor nesnesl, vyskočil od stolu, zatnul pěsti a zakřičel: „Tak dost...“

### IRDENG

Ze sna ji vytrhne tichý nářek nejmladší Lulity. Když je Argenti před pěti lety usnesli, byly jí jen čtyři roky. Teď je jí devět, ale pořád si cucá palec a – jak má Runa vzápětí zjistit – počurává se do postele. V Argentu ji za to nemilosrdně tloukli a nechávali ji spát na pokálené matraci, plivali na ni a nadávali jí. Runa při té myšlence silně zatne pěsti a snaží se ovládnout prudce bijící srdce. Než si dokázala získat alespoň částečnou důvěru a respekt generála Hratona a zejména Ahora, nadávali jí úplně stejně.

Při vzpomínce na Ahora má smíšené pocity. Teď už by byl uznán za muže i v Rynanu. Znovu ji napadne, jak asi zareagoval na její útěk, a přitom utěšuje vzlykající Lulitu, která se za svůj noční přečin velmi stydí. Pomáhá jí převléknout se z mokrého pyžama, které pak společně se zašpiněným povlečením vhodí do otvoru na špinavé prádlo.

Ze skříňky v rohu vezme čisté povlečení a převlékne jí postel do čista, i když Lula už ji nebude potřebovat – přijedou si pro ni rodiče. Má obrovské štěstí, že jsou naživu. Brečeli štěstím, když se s nimi ze základny spojili přes vidfon a spatřili svou dceru po tolika letech pohřešování živou a zdravou – alespoň na povrchu. Lula byla nejdřív zaražená, ale pak se rozbřečela taky a chtěla obejmout obrazovku.

Runa teď pomáhá Lulitě do koupelny. To už se začínají budit i ostatní. Zatímco se Lula sprchuje, Runa se opláchne a oblékla také. Běžové triko jde přes hlavu snadno, když však protahuje ruku rukávem mikiny, kterou jí po příletu dali z *matoru* (tak přezdívali materializátoru. Tam, kde Runa vyrůstala, nic takového neměli, jídlo si pěstovali ručně a šaty šili a tkali také ručně, s pohledem zpět to v ní vyvolávalo upřímný údiv), ucítí ostrou bolest v ruce. Při zběsilém úprku z Argentu jí po celé délce předloktí rozsekla střepina z ovládacího panelu vznášedla, když po nich začala pálit argentská hlídka.

Řítily se vzduchem, když ucítila, jak kolem nich proletěla střela – jen to zasvištělo. A další. Runa začala panikařit, když to dětmi házelo ze strany na stranu, měla strach, že se zraní – ne o sebe, ale o ně. Snažila se vypnout autopilota, aby mohla lépe manévrovat, ale nedařilo se jí to. Útočící hlídková loď na ně střílela dál a děti byly pomlácené. V jednu chvíli vybuchl jeden z kontrolních panelů, u něhož Runa seděla, a střepiny ji zranily ve tváři a ošklivě ji pořezaly; vyřinula se z ní tmavohnědá krev, která stékala na řídicí páky, nevěnovala tomu však pozornost a vysílala na všech rynanských frekvencích nouzové volání o pomoc.

„Runo, vezmeš, prosím, děti na snídani?“ přeruší tok jejích myšlenek usměvavá Ladrinova hlava, která se objeví ve dveřích ošetřovny.

Ruku má stále jen napůl oblečenou do mikiny, nemůže se přimět si ji natáhnout úplně, bolest je i teď příliš velká. Alena tom nezáleží. Velitelka Nara ji označila za odvážnou. Pro Runu to znamená hrozně moc, že to ani nedokáže pojmenovat.

„Jistě,“ opětuje úsměv a s uspokojením zaznamená, že Ladrin převzal její tvrzení, že ona už na rozdíl od těch ostatních dítě není. On a Buron ji berou vážně. Je načase, aby ji začali brát vážně i Nara a ostatní... Musí jim dokázat, že může být pro tuhle základnu velmi užitečná.

Nakonec se rozhodne vzdát snahu obléct si mikinu tak, jak patří, nechá si ji jen tak přehozenou přes ramena a pobídne svou potlučenou družinu k přesunu do jídelny. Konečně se vše zdá být, jak má...

Ještě netuší, jak moc se mýlí.

### MILA A ŽEN

„Kde je Runa?“ - mužský hlas. „Ještě spí.“ - ženský hlas. „Tak dlouho?“ - údiv.

Runa vnímá hlasy ještě v polospánku. Zpočátku si není jistá, komu patří. Pak si to najednou uvědomí - Mile a Ženovi. Jejím novým *pěstounům*. Jak potupné.

Vůbec se jí nechce vylézat z postele, i když je rynansky tvrdá, nepohodlná. Nenávidí se za to pomýšlení, ale za těch pět let v Argentu přivykla jejich měkkým lůžkům a teď si těžko přivyká zpět. Na základně Runa poprosila hodného Ladrina, jestli si smí zmaterializovat argentsky měkkou matraci - kvůli zádům, tvrdila. Ladrin ji překvapil, když řekl, že jich mají pár ve skladu a jednu jí nechal přinést. Nara nad tím nechápavě kroutila hlavou. Čekala, že se bude všeho argentského chtít spíše zbavit.

Runa se nesnáší za to, že se jí po Naře stýská, a to je pryč teprve necelých pětadvacet hodin. Dovezla ji sem osobně a předala ji těm dvěma *vesničanům*. Krátce s nimi pohovořila, pak se s ní rychle rozloučila a nechala ji tam. Runa předstírala, že je jí to jedno, ale využila nabídky své nové *pěstounky*, jestli si nechce jít chvíli odpočinout do svého pokoje, a tam se potají rozbřečela. Za to se taky nenáviděla.

Runa leží v posteli a prohlíží si své prázdné zápěstí. Kdyby aspoň měla ten ztracený náramek. Aspoň *něco*, co by dokazovalo, že kdysi měla domov. Že má něco hezkého alespoň v minulosti.

Vybaví si, jak se před časem zeptala Ladrina, proč je psodav jedním z rodových zvířat, když je nebezpečný a zlý. Nešlo jí z hlavy, že jej má na náramkovém medailonu právě Nara - přestože na tom jejím byl vyobrazený v ležící poloze a nikoli v útočné.

Ladrin jí tenkrát řekl: „Psodav má takovou pověst nespravedlivě. Ne že by to bylo neškodné zvířátko. Dovede být *velmi* nebezpečný - když ho k tomu okolnosti donutí. Je to však velmi rodinné zvíře a při ochraně svých mláďat a svého teritoria je ochotné položit i život. Na samém začátku, ještě než se objevili lidé, obýval psodav jeskynní komplexy Rynanu. V jeskyních žije spousta havěti, kterou se živí jeho mláďata. Jenže první lidé se rozhodli obsadit jeskyně - i když tenkrát samozřejmě z jiného důvodu, než my dnes, neznali prostě jiné přístřeší - a psodavy vyhnali. Jejich mláďata začala hladovět. Psodavové se snažili dostat své jeskyně zpět, ale lidé měli oheň a uměli házet kameny a zahrnali je.

Na obranu svých přístřešků pak vyšlechtili rynanské psy, kteří měli jeskyně bránit. Psi dokázali nespát skoro čtyřicet hodin, v jeden okamžik však potřebovali načerpat energii i oni. Bylo to uprostřed nejhlubší noci, v hodině, které se později začalo přezdívat hodina psodava - jediný okamžik, kdy se psodavové mohli připlížit k obydlím a zadávat spící psy. Pak pronikli do jeskyně a pokusili se ulovit něco z jeskynní drobné zvěře a donést je svým mladým. Lidé se jich báli, dovedli totiž ublížit i člověku, když se jim připlítl do cesty.

Postupně však lidé pochopili, že psodavové nejsou zlí - když některý pronikl do jeskyně a probudil přitom nějaké dítě, nikdy mu neublížili - ale že zabíjejí pouze proto, že jejich mláďata hladovějí, protože je lidé vyhnali z jeskyní, které byly jejich přirozeným domovem.

Než se psodavové novým podmínkám přizpůsobili, tak útočili. Když to lidé pochopili, začali sami ty drobné jeskynní tvory lovit a klást je u vchodů. A psodavové už nikomu neublížili. Postupně mezi sebou lidé a psodavové získali respekt. Nikdy nešli úplně ohořit, ale nepřátelství zmizelo...“

### PENTAROVCI

Runa poslouchá vrnění lodního motoru. Čeká je několik hodin letu, co nejbližší k hranicím Argentu, kde se ukryjí a vyčkají, až padne noc, aby se pod rouškou tmy dostali ještě blíže. Jejich cílem je přepadnout jednu z patrol a zmocnit se jejich lodi pro další podvratné účely.

Cítí, jak jí žilami koluje vzrušení. Těch pár měsíců, které strávila u Mily a Žena, jí skoro ubilo. Nebyla schopná přestat čekat, jestli se za ní Nara staví na návštěvu, zeptat se, jak se jí daří (nic moc) a jak si tam zvykla (vůbec). Koneckonců jí to slibovala. Nikdy však nepřišla.

Její pěstouni jí domluvili přijetí do místní jednotřídky. Byla tam nejstarší, ale požadovaným učivem zaostávala i za mnohem mladšími dětmi. Pro své přežití nepotřebovala znát historii Rynanu letopočet za letopočtem, ani jména všech měst a řek. Zнала mnohem potřebnější věci jako jak opravit vznášedlo, použít zbraň či základy první pomoci, ale to se na té škole neučí. Jednoho dne se rozhodla prostě tam nejít. Místo toho zamířila na motoletu, který měla půjčený od Žena k cestám do školy, do Dar-rinu.

Nebyla tam od svého únosu. Navštívila jejich starý dům na předměstí a našla jen spáleniště. Dům byl celý pobořený - zbyla z něho jen ruina. Nechtěla se tam zdržet ani minutu, to místo bylo příliš plné bolavých vzpomínek.

Raději odletěla do mezinárodního doku. Tam jí to paradoxně domov připomínalo víc. Všechny mezinárodní doky jsou si navzájem podobné. Hemží se to tam různými národnostmi, přestože jedna převažuje, panuje tam čilý ruch a kvete obchod, ten legální i ten černý. Procházela se mezi stánky, když vtom uslyšela nadšené: „Slečno Runo!“ Škubla sebou, ale vzápětí se jí obličej roztáhl do širokého úsměvu, když spatřila Yozua.

„Tak jste to přece jen dokázali!“ zvolal a objali se jako staří přátelé. Runa mu stručně vylíčila, jak se jim díky jeho vznášedlu podařilo uletět z Argentu, a jak pak žila nějaký čas na základně a teď je u pěstounů v městečku kousek odtud.

„Co ty tady děláš?“ zajímalo ji. Přestože v Argentu se viděli jen dvakrát a byli si poměrně cizí, tady měla pocit, že našla starého kamaráda.

Při té otázce se Yozu trochu ošil a nervózně se rozhlédl, jestli je někdo neposlouchá. „Pojďme raději někam na skleničku,“ navrhl. Zavedl ji do nedaleké hospody s názvem Temný hvozd, kde se usadili až úplně vzadu v odděleném výklenku, odkud měli přehled po celém zakouřeném lokále.

Pak se k ní Yozu naklonil blíže a řekl tiše: „Slyšelas někdy o Pentarovcích?“ Zaujatě přikývla. Občas o nich mluvili její rodiče, když se hádali o metody boje proti Argentům. A poměrně často o nich slýchala i na Irdengu - přestože Nara neměla nijak čistou minulost, odsuzovala vraždění civilistů. Runa byla v té otázce rozpolcená.

Pentarovci byli trochu jiný druh bojovníků za svobodu Rynanu. Neoperovali v horách, ani jinde na okupovaných územích samotného Rynanu, ale odvažovali se i přes mezinárodní zákaz do Země nikoho a podnikali útoky i přímo v Argentu. Jejich metody byly nevybíravé. Neštíteli se teroristických útoků na civilní cíle, považovali to za zasažení protivníka, kde to nejvíc bolí. Nebrali zajatce, rovnou všechny zabíjeli. Zabíjení Argentů bylo vlastně jejich primárním cílem.“

„Jsem v Tordenově buňce...“

### YOŠINAGA

Runa už několik hodin nespí. Hledí do stropu své prostorné kajuty, na němž svítí modrá pohotovostní světýlka. Když přivře víčka, rozmažou se a vypadají jako oči nějaké lesní šelmy, možná krokala. Nebo spíš sarana. To je ono, sarana. Stačí si k tomu přimyslet ty zježené chlupy kolem uší - to můžou být ty čárkované větrací otvory - a má to.

Kajuta je mnohem větší a pohodlnější než předtím její minikabina na Tordenově lodi. Všechno tu voní novotou, čisté a naleštěné; je vidět, že Nefrin je prosperující říší a válka mezi Rynanem a Argentem mu nijak neuškodila, naopak.

Přemýšlí, co s nimi teď bude. Kapitánka Kurumo je sice vzala na palubu, ale letí úplně opačným směrem - k jižnímu pólu, a zpátky k jejich části země se dostane Orun ví kdy. Prý „nejdříve za několik měsíců“. Argent odřízl většinu pozemních i vzdušných cest a oni s Tordenem teď zůstali v pasti. Museli zůstat na *Yošinaze*.

Runa nemůže uvěřit, že Yozu je po smrti. I Ronila a Ašir s Irifem. A vůbec všichni kromě ní a Tordena. Je to tak nespravedlivé, pomyslí si. Umřít jsem měla *já*.

Koneckonců se o to celou dobu upřímně snažila. Takříkajíc *nezištně*. Když bylo třeba vlézt někam, kde trčely nebezpečné dráty, Runa tam vlezla. Když bylo třeba vejít do hořící místnosti, Runa tam vešla. Nikdy nepřemýšlela nad nebezpečím. Bylo jí to jedno. Jenže Orun si ji pořád k sobě nechtěl vzít.

A teď je Ronila mrtvá. A s ní i její sen. Runa její smrt hodlá krutě pomstít. Stejně jako smrt těch ostatních. Jestli měla dosud na rukou Argentskou krev, teď ji hodlala mít mnohem víc.

Nepřestává vyčítat, že za to může tak trochu i ona sama. Protože to ona se přimluvila, aby Pryna - který vůbec nebyl Pryn, i když to tenkrát netušili - vzali mezi sebe. Torden byl podezřívavý. Něco se mu na něm nezdálo. Runa ho však přesvědčovala, že se obává zbytečně, a on jí nakonec uvěřil. Kéž by jí byl v tomto ohledu důvěřoval o něco méně. Ostatní teď mohli žít...

Pryna našli v ohořelém havarovaném nefrinském únikovém modulu, jen pár kilometrů od hranic Argentu v Zemi nikoho, nepříliš daleko od místa, kde před časem objevili opuštěnou argentskou loď. Stejně jako tenkrát zvažovali, zda se nejedná o past.

Torden o tom byl poměrně přesvědčený, přestože šlo o nefrinský a ne argentský modul. Tvrdil, že je ta past o to rafinovanější, že tuhle oblast denně propátrávají argentské hlídky obzvlášť od posledního incidentu, kdy spřátelená jednotka Pentarovců málem vyhodila do vzduchu jejich jaderný reaktor a zamořila oblast o šířce desítek kilometrů, kdyby jim v tom Argenti na poslední chvíli nedokázali zabránit a všechny je postříleli.

Runa si však omílala svou, že je ten modul malý, že kvůli ohořelému plášti nevydával žádné vlny, které mohly argentské radary zachytit, a tak se mu podařilo proklouznout... Zkrátka ho udolala argumenty, aby se na ten modul šli podívat. Změnil však názor ve chvíli, kdy zjistili, že uvnitř je jeden přeživší - a to Rynan. Posléze Tordena přesvědčila, ať ho nejen zavezou do bezpečí Dar-rinu, ale ať ho - na jeho vlastní žádost - vezmou mezi sebe jako člena posádky.

První noc si před usnutím představovala, co všechno Argentům provede, až se dostanou z *Yošinagy* a založí s Tordenem novou pentarovskou buňku. Pomstí své přátele. Zničí argentská města. Vypálí jejich domy, vyvraždí jejich muže a zotročí jejich ženy a děti. Ovládne celý Argent a nechá ho spálit na prach. Vejde do historie jako Runa Strašlivá. S těmito představami se jí konečně podařilo upadnout do neklidného spánku.



### DAR-RIN PODRUHÉ

Měsíce Altar a Zofor vrhají do jejího pokoje přízračné světlo. Runa leží klidně na svém lůžku a snaží se být velmi tiše, aby nevzbudila Hirin. Děvčátko rovnoměrně oddechuje a občas cosi ve spánku zamumlá. Runa doufá, že se jí zdají jen hezké sny. Nabízeli jí vlastní pokoj, ale chtěla mít postel vedle ní, tak jako na *Yošinaze*. Nebránila jí. Věděla, že to dítě toho ten den zažilo příliš mnoho, než aby ji teď od sebe násilím odtrhávala.

Obzvlášť ne poté, co dnes zažily v ulicích Dar-rinu. Takovou nenávist Runa nečekala. Zamířila s Hirin k tržišti, které po vyhlášení míru ještě více rozkvetlo a nesly se sem lákavé zvuky a vůně, jaké už dlouho nepocítila. Cestou si však všimla, že se na ně lidé nějak podivně dívají. Chvilí jí trvalo, že jí to došlo. Vedla za ruku malou Argentku. Nijak se ji nesnažila zamaskovat - nenasadila jí šátek, nepřetáhla jí přes hlavu kapuci, aby lidé neviděli, odkud je. Proč taky? Vždyť jsou přece v míru. Nebo snad ne?

Pak se k nim ale začali lidé stahovat a trousit urážlivé poznámky. Nejprve na adresu toho, jak odporné je nemít vlasy. „Podívejte, nemá ani obočí. Jsou hnusný už od malička.“ „Měli by je rozšlapávat ještě jako larvy. Určitě jsou z nich nejdřív larvy, jako brouci.“ Pak na ní přistál první plivanec. Další pak Hirin na hlavě. Nadávky zesilovaly a lidé začali jim hrozit pěstmi. „Táhni, odkud jsi přišla! Tady je to posvátná země!“

Nenávist lidí kolem nich byla přímo hmatatelná. V jednu chvíli k nim přiskočil jeden postarší Ryman, popadl Hirin za zápěstí a pokoušel se jí strhnout rodový náramek. „Co si to dovoluješ, ty *plešatá svině*, dávat tohle na ty svoje argentský pracky! Koukej to sundat!“ A kdyby Runa okamžitě nezasáhla, byl by jí ho strhl. Než se jí povedlo ho odstrčit, pořezal tím náramkem dívence ruku, z které vytryskla stříbrná krev.

Hirin začala brečet a Runa ji k sobě přivinula a konejšila ji: „No tak, tu ruku hned doma ošetříme, to bude v pořádku,“ ale to už se k nim začali stahovat další lidé a křičeli: „Lynčujte ji! Zabte ji!“ Byli blíž a blíž a kdo ví, co by se stalo, kdyby se najednou neozval ostrý výkřik: „Tak dost! Copak nevidíte, že je to jen dítě?“

Runě z té scény přejede mráz po zádech. Není to tak dlouho, co byla stejná jako oni. Byla by tenkrát schopná ublížit dítěti, kdyby bylo *Argent*? Bála se, že odpověď je ano. Vybavila si slova kapitánky Kurumo: *Nenávist plodí nenávist. Násilí plodí násilí*. Runa při té představě zavře oči a chvíli trvá, než je zase otevře a znovu se zadívá na spící argentské děvčátko.

Na holé namodralé hlavě se dívence ve světle měsíců třpytí pot. Dosud byla zvyklá na chladnější prostředí *Yošinagy*. Dítě se znovu zavrtí, převrátí se na druhou stranu a mávne rukou, jako by někomu cosi vysvětlovalo. Na zápěstí mu přitom zacinká medailon s psodavem, stejným, jaký má Nara. A jaký má Runa.

Runě to všechno připadá jako ve snu. Neví přesně, kdy se z něj probudila - a zda se jí to celé vlastně pořád ještě jenom nezdá. Absurdní je to na to dost, aby to byl jen hodně potřeštěný sen po požití nějaké psychedelické látky.

Při zpětném pohledu je jí jasné, že vše se dalo do pohybu v ten okamžik, kdy si ji kapitánka Kurumo povolala do své kajuty poprvé samotnou. Na její lodi byli s Tordenem už druhý den a Torden se vrhl do výzkumu, jako by nikdy nebyl odbojářem, natož Pentarovcem. Runa ho tajně podezřívala, že se chce ukázat před Kurumo, chce na ni udělat dojem. A nenáviděla ho za to, jak snadno byl prodejný...